

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4725/2018
12.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгош Цукавац, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1580/18 од 08.05.2018. године, у седници одржаној 12.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1580/18 од 08.05.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1580/18 од 08.05.2018. године, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 2034/15 од 07.09.2017. године, којом је одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете исплати: 4.474.033,98

динара, са затезном каматом од 27.04.2009. године до исплате; 332.774,00 динара са затезном каматом од 27.08.2015. године до исплате и 7.550 евра у динарској противвредности са затезном каматом од 27.08.2015. године до исплате и обавезан тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 11.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, овлашћено лице ПУ за Град Београд је од ББ одузело три моторна возила, међу којима и путничко возило марке „...“, сиве боје, регистарске ознаке ..., у вези чега је од стране Дирекције полиције ПУ за Град Београд 27.04.2009. године сачињена потврда. Правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења КПо1 225/10 од 02.04.2010. године, оптужени ББ ослобођен је од отпујбе да је извршио кривично дело злочиначко удруживање из члана 346. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. и 3. Кривичног законика у саизвршилаштву из члана 33. истог Законика, применом члана 423. став 1. тачка 2. Законика о кривичном поступку. Тужилац је 06.05.2015. године, у својству представника фирме „ВВ“ из ... поднео захтев за враћање предметног возила Посебном одељењу Вишег суда у Београду, које га је након неколико дана обавестило да је потребно да суду достави овлашћење потписано од стране власника возила, на основу ког овлашћења би могао да

преузме возило. Тужилац је 03.07.2015. године доставио пуномоћје од 30.06.2015. године којим га је ГГ, власник фирме СТР „ВВ“ овластио да предметно возило може да користи, као и да возило може да прими приликом његовог враћања од стране надлежних органа. Предметно возило предато је тужиоцу 07.07.2015. године. Према налазу и мишљењу судских вештака вредност предметног возила је на дан одузимања 27.04.2009. године износила 82.137 евра, а на дан враћања 15.07.2015. године износила је 44.933 евра, а да пад вредности од дана одузимања до дана враћања износи 37.204 евра, што према средњем курсу НБС на дан 08.09.2015. године, као дана давања налаза и мишљења износи 4.474.033,98 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом члана 37. и 38. Закона о основама својинскоправних односа и члана 154, 155, 172, 185. и 186. Закона о облигационим односима, одбили као неоснован захтев тужиоца, јер тужилац није власник предметног возила.

По налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили, као неоснован захтев тужиоца.

Чланом 67. став 1. Закона о облигационим односима је приписано да закључење уговора не подлеже никаквој форми, осим ако је законом другачије одређено, а чланом 34. став 1. Закона о основама својинскоправних односа („Службени лист СФРЈ“, бр. 6/80 и 36/90 и „Службени лист СРЈ“, број 29/96) да се на основу правног посла право својине на покретној ствари стиче предајом те ствари у државину стицаоца.

С обзиром на то да је возило покретна ствар и да је за стицање права својине потребно да је закључен правни посао и да је возило предато у државину стицаоца, па како из утврђеног чињеничног стања не произлази да је тужилац власник предметног возила, то је правилан закључак нижестепених судова да тужилац нема право на накнаду штете.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да из пуномоћја од 10.02.2009. године и 30.06.2015. године, која је доставио уз тужбу, следи да је власник возила и легитимисан да потражује накнаду штете због незаконитог рада органа тужене. Наводи су неосновани, јер из пуномоћја овереног 30.06.2015. године произлази да тужилац има право да предметно возило користи и да исто прими приликом његовог враћања од стране надлежних органа РС, али не и да је власник предметног возила. Указивање тужиоца да је уз тужбу доставио оба пуномоћја је неосновано, будући да из списка следи да тужилац уз тужбу није доставио напред наведена пуномоћја, већ се као доказ да је власник возила позвао на налаз и мишљење од 08.09.2015. године, које је доставио уз тужбу, а што није доказ да је власник предметног возила, како је то правилно цењено од стране нижестепених судова. Тужена је та која је доставила пуномоћје од 30.06.2015. године уз одговору на тужбу да би доказала недостатак активне легитимације на страни тужиоца. Тужилац је тек уз жалбу доставио пуномоћје од 10.02.2009. године, који доказ је правилно цењен од стране другостепеног суда, иако и из тог пуномоћја не следи да је тужилац власник предметног возила.

Са напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром на то да тужилац није успео у поступку по ревизији, то је сагласно члану 165. у вези са члана 153. и 154. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић